

Een gedenkwaardige wandeling door Borne

Theo L.M.M. van der Sman (pastoor te Steenwijkerwold)

Vijf jaar geleden benoemde kardinaal Simonis mij tot pastoor te Borne. Mijn voorganger was met zijn lieve huisgenote aan het verhuizen, toen ik mijn eerste boedelbak vanuit Haaksbergen voor de deur van de pastorie parkeerde. Toen wist ik nog niet dat het eerbiedwaardige huis aan de Stationsstraat nummer 1 mij voor vier en een half jaar onderdak zou zorgen.

Er zou een lange fase van kennismaking en ingroeien volgen. Het zou nog lang de sfeer moeten ademen van mijn eerbiedwaardige voorganger pastoor Wim Bosch in wiens voetspoor ik mocht treden. Maar er waren ook andere geloofsgemeenschappen, waarbij de wind anders was gaan waaien. Het was een klein spanningsveld om ieder de eigenheid te geven waar men recht op had. Eén van de opdrachten, welke ik vanuit de bisdomsstaf meekreeg, was de samenwerking te bevorderen en zo mogelijk te werken aan een fusie. Even kwam het oude gevoel weer terug van de tijd, dat ik als ambulanceverpleegkundige omschakelde naar het

pastorale werk. Mijn lieve God, waar ben ik aan begonnen? Maar met het vertrouwen op de Lieve Heer zou het wel weer lukken. Opnieuw in Twente benoemd, zou ik opnieuw veel goodwill ontmoeten, veel vrijwilligers, veel mensen binnen, aan de rand en buiten de kerk. Daarnaast ontstonden veel contacten met de andere kerken en bloeiden de oecumenische initiatieven.

Gedenkwaardig vond ik de processie naar de Mariakapel aan de Koppelsbrink in 2007, toen de kapel haar 50-jarig bestaan vierde. Het idee had postgevat om met 'ons Heer' vanuit de kerk naar de

kapel te lopen. Er vormde zich na de dienst een processie, kruis voorop, dan vaandels en ik droeg de monstrans. Toen ik op het middenpad van de kerk liep realiseerde ik mij plotseling, dat ik met kazuifel aan naar buiten zou gaan. De processie was aangevraagd en de gemeente had toestemming gegeven. Voor het eerst sinds de reformatie traden we weer naar buiten, toen ik de kerk achter mij liet en onder klokgebeier van de stoepen van de kerk afstappend, realiseerde ik mij plotseling, wat er in de geschiedenis van Borne gebeurde. Met een steeds zwaarder wordende monstrans in mijn handen liepen wij door enkele straten van Borne. Vanaf terrassen werden wij nauwkeurig gadeslagen. Men had de muzikanten wel gehoord, maar dat de processie aan hun schnitzels en sorbets voorbij zou trekken, hadden ze niet kunnen bedenken. De oude monstrans welke ooit dienst gedaan had in het kerkje vlakbij de kapel van de Koppelsbrink kwam weer even op oude bekende grond terug. Het leek alsof de terrasbezoekers deze eerbiedwaardige spanning met ons wilden delen. Men was stil en eerbiedig en er was zelfs iemand die opstond van zijn tafeltje en zijn vork en mes neerlegde.

Met veel mensen mocht ik als herder even meelopen, tot het moment dat er opnieuw vanuit het bisdom een beroep werd gedaan. Een dringend verzoek van bisschop Eijk eind maart 2011 om een benoeming te aanvaarden voor de parochie van de Heilige Christoffel te Steenwijkerland. Mijn gehoorzaamheid gaf mij in, om na een bedenktijd van twee weken, hierop 'ja' te zeggen. Voor mijn gevoel waren de dozen nog maar net

Op 8 september 2007 in processie voor Maria vanaf de Stephanuskerk naar de Mariakapel. In de Grotestraat trekt de processie aan schnitzels en sorbets voorbij.....

uitgepakt of had ik ze een plek gegeven op de grote zolder die de Bornse pastorie rijk is.

En alles komt dan ineens terug, de vriendelijke mens pater Ten Tusscher die ik zo graag gunde, dat hij, zo goed en kwaad als dat ging, op zondag mee functioneerde tijdens de Heilige Mis. Wonderlijk dat ik de laatste mocht zijn met wie hij een enkel uur voor zijn plotselinge dood sprak. Hij vertelde mij hoe hij de eerste preken uit zijn hoofd leerde in het kolenhok van het seminarie. Hij zei dat hij een goede preek in de kerk hield, maar dat hij geen mens had gezien, alleen maar kolen had zien zitten. "Leer ervan Theo, leer nooit preken in een kolenhok, de Geest werkt toch wel zonder kolen!"

Pastoor van der Sman bedankte eenieder, die meewerkte aan de jubileumviering.

De succesvolle Vastenactie in 2009, 'Help ze onder dak', waarmee in Sri Lanka voor dakloze gezinnen elf mooie woonhuizen konden worden gebouwd. En de actie voor het eerste hospice in Sri Lanka, waarmee een lang gekoesterde wens van mij in vervulling mocht gaan. Het geld, dat bij gelegenheid van mijn 25-jarig priesterjubileum werd opgehaald, ruim € 50.000,-- zou de bouw mogelijk gaan maken. Een mooier cadeau had ik mij niet kunnen wensen, zodat mensen in hun laatste levensfase menswaardig zouden kunnen sterven en niet ergens op straat. En de enorme belangstelling die er was rond het heengaan van mijn dierbare moeder op 18 september 2010.

Het verzoek van de bisschop om naar Steenwijkerwold te gaan, overviel mij enorm. Enkele commissieleden van de benoemingen en beleid kreeg ik op bezoek en ik was in de volste veronderstelling, dat men kwam praten over een nieuwe pastoraal werkende. Ik had aangegeven, dat ik het trekken van de kar na zo'n lange tijd als pastoor niet lang meer vol zou houden. Een overplaatsing die ik schoorvoetend bekend maakte, het afscheid was sober en de dienst in het openluchttheater van Hertme stond ook in het teken van mijn opvolger Zygfried Nowara. Het was een zondag met veel buien, maar toen de dienst begon was het droog. Toen ik het Evangelie las, kwam plotseling de zon stevig door. Ik zag het als een teken vanuit de hemel.

Nu verkondig ik en spreek ik over het Licht op een andere plaats en soms denk ik met weemoed terug aan de Bornse periode, het zijn voor mij ge-denkwaaardige stappen in mijn geschiedenis geworden.

Verantwoording

De foto's zijn afkomstig van de website van de geloofsgemeenschap St. Stephanus te Borne.

www.stephanusborne.nl

Veel mensen maakten bij het Openluchttheater in Hertme gebruik van de gelegenheid afscheid te nemen van de pastoor.